

nostenského úřadu o oznámení, které bylo učiněno o zrušení společnosti, jak správně dovodil odvolací soud. Ježto tudíž žalovaný jest ze smlouvy povinen zaplatiti žalobkyni zažalovanou kupní cenu s úroky, bylo vyhověno dovolání a změnou napadeného rozsudku rozhodnuto, jak se stalo, aniž bylo třeba se obíratí dalšími důvody dovolání. Při tom bylo vysloveno podle čl. 280 obch. zák., že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobkyni jistinu s úroky, k jejíž zaplacení i s úroky Ladislav Š. byl pravoplatně odsouzen rozsudkem pro zmeškání krajského soudu v J. ze dne 3. září 1929 rukou společnou a nerozdílnou s Ladislavem Š-em.

Čís. 11352.

Nárok proti nemanželskému otci na náhradu nákladů podle § 1042 obč. zák., jež matka po případě poručník nezletilcův vynaložili ze svého na dítě, nelze uplatňovati v nesporném řízení, nýbrž výlučně pořadem práva.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1932, R II 359/31.)

K návrhu poručníka a nemanželské matky uložil soud první stolice v cestě nesporné nemanželskému otci nezletilého Jana K-a, by zaplatil do rukou poručníka peněz, jež vynaložili dílem poručník, dílem nemanželská matka na nutné léčení nezletilého Jana K-a z plicní jeho choroby v sanatoriu, na prohlídky lékařské, na cesty s léčením tímto spojené a na poskytování vydatné výživy po dobu jeho rekonvalescence. K rekursu nemanželského otce, v němž byla vytýkána zmatečnost, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu nemanželského otce zrušil napadené usnesení jakož i usnesení prvního soudu i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu.

Důvody:

Stěžovatel napadá potvrzující usnesení rekursního soudu pro zmatečnost a pro odpor se spisy a se zákonem. Zmatečnost shledává v tom, že byla věc projednána a rozhodnuta v řízení nesporném. Výtce této nelze upříti oprávnění, třebaže z jiného důvodu nežli uplatňovaného stěžovatelem. Z povahy nároku jest zřejmo, že tu nejde o určení povinnosti a příspěvků nemanžel. otce na nezletilého Jana K-a, k němuž otcovství uznal a na jehož výchovu a výživu smírem v řízení nesporném povinnosti své plnění se zavázal. Kdyby šlo jen o to, kolik by nemanželský otec proto měl vzhledem ke změně poměrů a potřeb dítěte nadále platiti, bylo by za předpokladů § 16 I. dílčí novely ovšem vyřídití věc v řízení nesporném (viz rozhodnutí čis. 7186 sb. n. s.). Ale tu jde o náhradu nákladů podle § 1042 obč. zák., které matka a poručník nezletilcův ze svého na dítě vynaložili. Takovýto nárok nelze uplatňovati proti nemanželskému otci v řízení nesporném, nýbrž výlučně pořadem práva. Poukazuje-li návrhovatel na rozhodnutí čis. 7186 sb. n. s., není to pří-

padné, poněvadž tam šlo o úpravu výživného pro nezletilce po vyčerpání odbytného, nikoliv o zaplacení nákladů učiněných na nezletilce osobou třetí. Bylo proto usnesení soudů nižších jakož i řízení jim předcházející zrušiti podle § 42 odst. 4 j. n.

Čís. 11353.

Nebyla-li uzavřena předběžná smlouva (§ 936 obč. zák.) o úschově (o zápůjčce), nýbrž došlo-li k jednotlivým uschovacím smlouvám (smlouvám o zápůjčce) teprve odevzdáním peněz, nerozhoduje o věcné příslušnosti soudu součet všech do uschování daných částek podle § 55, druhá věta, j. n.

Nejde o případ § 55, třetí věta, j. n., tvrdí-li žalobce, že odpočtený peníz byl žalovaným vyrovnán tím, že ho v souhlasu se žalobcem použil k obstarání různých potřeb pro sebe a pro žalobce.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1932, R I 587/31.)

Žalobce odevzdal žalované do úschovy různé částky, úhrnem 14.293 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované vrácení 8.493 Kč, daných jí v různých dobách do úschovy, při čemž odpočítal od 8.493 Kč 3.738 Kč, jichž bylo použito s jeho svolením k obstarání různých potřeb pro něho a pro žalovanou, a zažaloval tudíž na okresním soudě zbytek 4.755 Kč. K námitce věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepříslušnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nepochybné je, že jde o jistinné pohledávky a že platí o nich při oceňování hodnoty předmětu sporu ustanovení § 55 druhá věta j. n., pakli spočívají na témže skutkovém a právním důvodu, jsou-li částmi jediného a jednotného nároku. Ze žalobcova přednesu, jenž jest podle § 41 j. n. rozhodujícím, však nevyplývá, že jde o jediný a jednotný nárok rozdělený na částky pod 5.000 Kč. Neboť žalobce tvrdí, že se rozhodl střídati úspory ke krytí výdajů zamýšleného sňatku se žalovanou a že jí jednotlivé částky odevzdával do úschovy. Netvrdí však, že ujednal předem se žalovanou, že s ní uzavře v budoucnu pokaždé smlouvu uschovací o úsporách. Netvrdí, že s ní ujednal smlouvu ve smyslu § 936 obč. zák. (pactum de contrahendo), již má na mysli ustanovení § 957 druhá věta obč. zák., po případě § 983 druhá věta obč. zák., jež je pro strany již projevem souhlasné vůle závazná. K jednotlivým uschovacím smlouvám, po případě smlouvám o zápůjčce jakožto realním smlouvám došlo, jak správně rekursní soud rozpoznal, teprve odevzdáním peněz a uzavřel proto žalobce se žalovanou tolik samostatných smluv uschovavacích, po případě o zápůjčku, kolikráté jí uspořené částky skutečně odevzdal. Jak žalovaná svěřené jí peníze opatrovala